

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobkyně: a) X

bytem X

zastoupena advokátem Mgr. Jakubem Vavříkem
sídlem Sokolovská 438/45, Praha 8

b) X

bytem X

zastoupena Mgr. Ing. Marianem Böhmem
advokátem advokátní kanceláře BKS advokáti s.r.o.
sídlem Kolbenova 609/38, Praha 9

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U jezu 642/2 a, Liberec 2

za účasti: I. X

bytem X

zastoupen advokátem Mgr. Petrem Vymazalem
sídlem Valdštejnská 381/6, Liberec 1

II. X

bytem X

III. X

bytem X

IV. TP Insolvency, v.o.s.

sídlem Černokostelecká 281/7, Praha 10

insolvenční správce X

zastoupen Mgr. Václavem Žaludem

advokátem advokátní kanceláře Glatzová & Co., s.r.o.

sídlem Husova 5, Praha 1

o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2023, č. j. KULK 60242/2023 OSH 489/2023/280.9/Fr

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 24. 8. 2023, č. j. KULK 60242/2023 OSH 489/2023/280.9/Fr, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni a) na náhradě nákladů řízení částku 12 228 Kč, k rukám advokáta Mgr. Jakuba Vavříka, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni b) na náhradě nákladů řízení částku 12 228 Kč, k rukám advokáta Mgr. Ing. Mariana Böhma, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Osobám zúčastněným na řízení se náhrada nákladů nepřiznává.

Odůvodnění:**I. Předmět řízení**

1. Samostatnými žalobami se žalobkyně shodně domáhají zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný ve společném odvolacím řízení zamítl jejich odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Liberec jako speciálního stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 30. 3. 2023, č. j. SURR/7130/232766/20-Vá/dodatečné SP CJ MML 072421/23.
2. Tímto rozhodnutím byla stavebníku X – osobě zúčastněné na řízení I. – podle § 129 odst. 2 a 3 a § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebního řádu (stavební zákon), a § 18c vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, dodatečně povolena stavba „X – 4. etapa, Rodinné domy, k. ú. X“ SO Přístupová komunikace na pozemcích p. č. XA, XB, XC v k. ú. X a p. č. XD, XE, XF, XG, XH v k. ú. X (dále budou pozemky uváděny bez názvu k. ú.). Dle výroku I. jde o stavbu přístupové komunikace pro rodinné domy v k. ú. X, která je napojena na stávající pozemek p. č. XA (ostatní plocha – ostatní komunikace), z důvodu zpřístupnění pozemku pro připravovanou zástavbu rodinnými domy. Komunikace kopíruje stávající trasu komunikace užívanou společností SVS jako příjezdovou k přečerpávací stanici na splaškovou kanalizaci. Hlavní přístupová komunikace

trasa „A“ je délky 175 m s šířkou vozovky 3,50 m, na začátku úseku a v místě zlomu v km 0,025 rozšířena na 5 m, tato rozšíření budou sloužit jako výhybny, podél levé strany s doprovodným zeleným pásem v šířce od 0,50 do 3,35 m. Přístupová komunikace bude zařazena do funkční třídy C typu jako jednopruhová, obousměrná a bude dokončena v popsané konstrukci s tím, že k dokončení zbývá realizovat vrchní vrstvu – asfaltobetonový povrch. Současně s dokončením přístupové komunikace budou na stávající ulici X na pozemku p. č. XA provedeny dílčí stavební úpravy, které budou spočívat ve výměně povrchu vozovky tak, že zámková dlažba bude nahrazena asfaltobetonovým povrchem, dále bude realizována zpevněná plocha, která rozšíří stávající poježděnou část komunikace na p. č. XB v šířce 5,30, šířka vozovky od tohoto rozšíření ke straně garáží k místu betonových nájezdů do stávajících garáží bude 6 m. Popis stavby dále obsahuje způsob odvodnění. Výrokem II. byly stanoveny podmínky pro dokončení stavby na základě podmínek stanovisek a vyjádření ČEZ Distribuce, a. s., Severočeské vodovody a kanalizace, a. s., GridServices, s. r. o., Magistrátu města Liberec, odboru životního prostředí, ze dne 16. 11. 2022, a Magistrátu města Liberec, odboru dopravy, ze dne 9. 11. 2022.

II. Žaloba žalobkyně a)

3. V prvním žalobním bodu žalobkyně namítala, že žalovaný postupoval v rozporu s § 149 odst. 7 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, pokud odmítl vyžádat přezkumné závazné stanovisko ke stanovisku Magistrátu města Liberec, odboru územního plánování, ze dne 9. 8. 2022. Uvedené ustanovení nestanoví žádné výjimky ze stanoveného postupu. Žalovaný přezkumné závazné stanovisko nepředložil žalobkyni k vyjádření, nenařídil tak učinit ani správnímu orgánu I. stupně. Postup žalovaného navíc způsobil zmatečnost v řízení, neboť správní orgán I. stupně přezkumné závazné stanovisko opomněl hodnotit jako podklad do vydání rozhodnutí, žalobkyně proto nezaznamenala, že si žalovaný přezkumné stanovisko vyžádal. Žalobkyně a) vyjádřila pochybnosti, zda přezkumné stanovisko skutečně existuje. Žádala-li jeho předložení, nebylo jí sděleno, že si žalovaný přezkum vyžádal. Existují tedy pochybnosti, zda bylo provedeno šetření na místě, kterému nebyla přítomna. Žalobkyně a) odkázala na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 6. 8. 2020, č. j. 5 As 26/2020-43, dle kterého potvrzující závazné stanovisko musí přezkoumatelným způsobem reagovat na námitky směřující proti potvrzovanému závaznému stanovisku. Namítala, že konkrétní podoba odvolacích námitek v prvním a druhém odvolacím řízení nebyla totožná, žalovaný tedy nemohl argumentovat zásadou hospodárnosti správního řízení. Žalovanému dále vytýkala, že si neopatřil přezkumné závazné stanovisko k závaznému stanovisku Magistrátu města Liberec, odboru životního prostředí, ze dne 16. 11. 2022. Není pravdou, že by vůči tomuto závaznému stanovisku neuvedla konkrétní důvody, nadto není třeba konkrétní důvod uvádět, dotčený správní orgán má povinnost hájit veřejný zájem. Odvolací orgán si při aplikaci § 149 odst. 7 správního řádu nemůže zhodnotit, zda některé odvolací námitky jsou dostatečným důvodem pro přezkum závazného stanoviska nadřízeným dotčeným správním orgánem, či nikoliv. Tímto postupem žalovaný nepřipustně ingeroval do pravomoci a působnosti nadřízeného dotčeného správního orgánu. Žalobkyně a) se dovolávala závěrů rozsudku NSS ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009-63.
4. Žalobkyně a) dále namítla, že stavba je v rozporu s Územním plánem Liberec (dále jen „ÚP Liberec“), ostatně trvala na přezkumu závazného stanoviska orgánu územního plánování ze dne 9. 8. 2022. Původní přístupovou cestou k budoucím rodinným domům stavebníka měla být cesta od ulice Obvodní na p. č. XD v k. ú. X ve vlastnictví obce Stráž nad Nisou, v důsledku třetí změny územního plánu obce Stráž nad Nisou (dále jen „ÚP Stráž nad Nisou“) má být dopravní obslužnost v lokalitě řešena dopravním napojením z obytného souboru X. Zjevně však nemá být

dopravní cesta vedena po pozemcích dotčených stavbou, ale po současném pozemku p. č. XI v k. ú. X, a to od slepé odbočky u č. p. XJ na p. č. XK v k. ú. X a odtud má dojít k napojení cesty na další pozemky. Mapu a fotografii místa žalobkyně a) přikládala ke svému vyjádření ze dne 21. 9. 2022 a odkázala na ně. Pozemky dotčené povolovanou stavbou jsou v ÚP Liberec v plochách bydlení všeobecné, s vedením strategické dopravní cesty přes tyto pozemky se nepočítá. Jedná se o plochu zastavěnou a stabilizovanou, takto se plochy vymezují proto, aby bylo zachováno jejich dosavadní funkční využití dle regulativu F.2.1.1. Dle regulativu F.2.3.7. dále platí, že při povolání změny v území se musí přihlídnout k místním urbanistickým, ekologickým, hygienickým a technickým podmínkám konkrétní vymezené plochy. Žalovaný pominul, že umístit účelovou a obslužnou komunikaci v ploše bydlení všeobecné lze výhradně v rámci základní vybavenosti území tak, aby nebylo znemožněno současné funkční využití. Žalobkyně a) upozorňovala na negativní vlivy na stabilizovanou plochu, neboť má dojít ke změně komunikace z neprůjezdné, určené pouze vlastníkům a obyvatelům okolních nemovitostí, na průjezdnou na úkor bezpečnosti silničního provozu a obyvatel lokality. ÚP Liberec sice umožňuje zřídit účelovou komunikaci, ale jen k těm nemovitostem, které se na ní přímo nacházejí. Zařazení pozemku do dané oblasti v rámci územního plánu odpovídá jejich charakteru, neboť se ve své podstatě jedná o komunikační plochu pro sjezdy ke garážím, nevhodnou pro jiný provoz, odpovídající definici dle ČSN 73 6058, čl. 3.1.9. Navíc byl závazný i regulativ D.1.2.2., podle kterého se vymezují koridory pro umístění silničních komunikací zakreslených ve výkresu koncepce dopravní infrastruktury, takto zakreslené komunikace tvoří základní komunikační kostru, která je označena jako doprava silniční. Do této kategorie spadá i p. č. XI v k. ú. X, resp. cesta na tomto pozemku zakreslená, proto má přístupová cesta k budoucím rodinným domům stavebníka vést po této cestě. Cesta je přitom ve výlučném vlastnictví stavebníka, nic kromě vyšších nákladů mu ve vybudování přístupové cesty nebrání. Z těchto důvodů jsou obě závazná stanoviska nesprávná. Územní plán počítá s jediným možným řešením, a to právě s napojením nových rodinných domů na odbočce u budovy č. p. XJ, a toto řešení zvolené územním plánem nemá pouze doporučující charakter. Závazným stanoviskům žalobkyně a) dále vytýkala, že se nezabývala hodnocením dopadů změny v užívání stabilizované plochy. Není možné vliv stavby hodnotit až v rámci umístění rodinných domů, neboť vhodnost trasy nebude možné posléze zpochybnit. Závazná stanoviska dále neobsahují vyhodnocení toho, zda stavební záměr nepřipustně ovlivňuje koeficienty plošné intenzity zástavby podle regulativu F.4.3., např. koeficient zeleně. Samotné závazné stanovisko ze dne 9. 8. 2022 přitom připouští, že záměr by byl realizován na úkor bezpečnosti v dané lokalitě, což v situaci, kdy je ÚP Liberec zvoleno jiné řešení, nelze považovat za přijatelné.

5. Podle žalobkyně a) má zřízení průjezdné cesty po označených pozemcích řadu negativních dopadů, především je cesta v rozporu s požadavky na bezpečnost průjezdné dopravy. Odkázala na *Posouzení možnosti dopravního napojení nových RD ve X na ulici X, řada C*, vypracované NDCON s. r. o. Dle tohoto dokumentu napojení rodinných domů stavebníka přes dotčené pozemky nevyhovuje základním požadavkům na bezpečnost průjezdné dopravy ulicí, neboť jsou porušeny jak technické normy platné v době projektování komunikace, tak technické normy platné aktuálně. Není zajištěn dostatečný rozhled pro řidiče vozidla vyjíždějícího z garáží připojených na pozemek, proto je každé zvýšení provozu nepřijatelné. Posouzení upozorňuje na charakter komunikace, která ve své podstatě není obslužnou ani účelovou komunikací, ale pouze komunikační plochou pro sjezdy ke garážím, nevhodnou pro jiný provoz. Na tom nemůže nic změnit ani navrhované snížení rychlosti v ulici na 20 km/h. Přitom rozhledové poměry musí být dostatečné nejen při výjezdu z řadových garáží, ale i z parkovacích stání, z čehož vyplývá ještě intenzivnější dopad stavebního záměru na bezpečnost silničního provozu. Žalovaný se

nevypořádal s argumentem, že navrhované stavební řešení, tedy zprůjezdnění komunikace, může podstatně zvýšit riziko nehod a jiných škodných událostí, neboť dosud do ulice zajížděly výhradně osoby, které zde byly připraveny zastavit, proto i výrazně zpomalovaly. Dále žalobkyně a) upozornila na to, že projektová dokumentace stavby počítá s odstraněním chodníku v současnosti zpevněného zámkovou dlažbou. Pokud by k tomu skutečně došlo, budou se za dané situace pohybovat po komunikaci chodci včetně dětí, což by riziko nebezpečných situací zvýšilo. Další riziko žalobkyně a) spatřovala v tom, že rozšířením komunikace a zrušením chodníku se hlavní uzávěry plynu před řadovými domy dostanou na hranici komunikace, v rozporu s bezpečnostními požadavky stanovenými zákonem č. 458/2000 Sb., které stanoví ochranná pásma přípojek a závěru, tuto skutečnost žalovaný neřešil. Stejně výhrady sdílí Magistrát města Liberec, odbor územního plánování, ve vyjádření ze dne 10. 1. 2022, dle kterého posuzovaná komunikace z hlediska bezpečnosti nevyhovuje základním požadavkům na bezpečnost průjezdné dopravy ulic. Žalobkyně a) připustila, že technické normy byly porušovány od počátku, s ohledem na dosavadní nízký provoz v ulici byla ochotna se s tím smířit. Tvzení žalovaného, že se jejich porušování dříve nebránila, a proto nemůže nyní nic namítat, není přiléhavé, neboť bezpečnost provozu v ulici se má zhoršit.

6. Navrhované dopravní řešení je nevhodné, žalobkyně a) brojila především proti umístění vodící čáry 90 cm před garážemi, které postrádá smysl a nevyřeší problém s nedostatkem rozhledu. Žalobkyně a) upozornila na obsah odborného vyjádření X, autorizovaného inženýra v oboru dopravní stavby, ze dne 10. 12. 2019, jehož posouzení potvrzuje problematičnost vyznačení zpevněné krajnice dopravní značkou V4, navíc o nesprávné šířce čáry 12,5 cm, v rozporu se smyslem obytné zóny. Již ve správním řízení upozorňovala na to, že dopravně inženýrská studie je nesprávná, nesouhlasila se závěrem o zvýšení frekvence ulice po výstavbě rodinných domů v odhadovaném počtu 50 vozidel za den. Z tohoto důvodu proto nesouhlasí ani se stanoviskem Policie ČR, které s uvedenou dopravně inženýrskou studií vyslovilo souhlas. Žalobkyně a) rozporovala názor žalovaného, že nemůže zpochybňovat správnost dopravně inženýrské studie, a dovolávala se zásady volného hodnocení důkazů dle § 50 odst. 4 správního řádu. Žalovaný měl dopravně inženýrskou studii zpochybnit pro její možné důsledky na bezpečnost osob v silničním provozu, neboť podle posouzení předloženého žalobkyní a) je každé zvýšení provozu nepřijatelné pro nedostatečné rozhledové poměry.
7. Žalobkyně a) uzavřela, že zprůjezdnění komunikace představuje zásah do jejího vlastnického práva a vlastnického práva ostatních vlastníků řadových domů, kteří domy kupovali s tím, že se před nimi budou nacházet chodníky a slepá odbočka ulice X bude fakticky sloužit jako komunikační plocha před jejich domy a garážemi pouze pro jejich účely. Vytvoření průjezdné komunikace tak představuje nepřiměřený zásah do jejich vlastnického práva v důsledku významného omezení, jež neodpovídá jejich oprávněným očekáváním.
8. Další výhrady uplatnila žalobkyně a) proti závaznému stanovisku Magistrátu města Liberec, odboru dopravy, ze dne 9. 11. 2022. Závazné stanovisko bylo vydáno s tím, že stavebníkem předložené nové dopravní posouzení zahrnuje dříve chybějící rozšíření komunikace na p. č. XA. Vychází však z nesprávného odhadu zvýšení frekvence komunikace v počtu 50 vozidel za den. Není postaveno najisto, zda navrhované dopravní řešení bude odpovídat skutečně zvýšené intenzitě provozu s ohledem na zajištění bezpečnosti. Napadené rozhodnutí je podle žalobkyně a) nevalné kvality, odůvodnění ve vztahu ke konkrétním odvolacím námitkám v podstatě neexistuje. Pokud žalovaný uvedl, že se vypořádal s námitkami (nyní shrnuty v čl. III./c. žaloby) při vypořádání s odvoláním ostatních odvolatelů, neboť námitky byly podobné, nesouhlasila s tímto postupem. Námitky totožné zjevně nebyly a napadaly konkrétní podklady. Žalovaný se

tak opomněl důkladně vyjádřit např. k obsahu vyjádření odboru územního plánování Magistrátu města Liberce ze dne 10. 1. 2022 nebo k závěrům posouzení společnosti X.

9. Z uvedených důvodů žalobkyně a) navrhovala, aby soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného i prvostupňové rozhodnutí, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalovanému uložil, aby jí nahradil náklady řízení.

III. Žaloba žalobkyně b)

10. V úvodu žaloby žalobkyně b) uvedla, že je spoluvlastníkem rodinného domu č. p. XL na pozemku p. č. XM a pozemku p. č. XN a garáže na pozemku p. č. XO v k. ú. X, které přiléhají ke komunikaci X, přičemž stavba má být dodatečně povolena též na pozemku p. č. XA, která slouží jako přístupová komunikace k jejímu domu.
11. Žalobkyně b) především namítala, že dodatečným povolením stavební úřad povolil stavební záměr, který přesahuje „černou“ stavbu, neboť v rozsahu pozemků p. č. XA a XB nebyla stavba doposud realizována a není součástí řízení o odstranění stavby. Předmětem řízení o dodatečném povolení stavby může být pouze „černá“ stavba, která je předmětem řízení o odstranění stavby, případně její část. Žalobkyně b) odkázala na judikaturu NSS, konkrétně rozsudky ze dne 11. 11. 2014, č. j. 6 As 207/2014, a ze dne 23. 11. 2011, č. j. As 18/2011-117. Stavební úřad argumentem o nedokončení projektové dokumentace aproboval obcházení stavebního zákona a umožnil rozšíření předmětu řízení o dodatečném povolení stavby oproti „černé“ stavbě. V řízení o odstranění stavby byla jasně vymezena stavba příjezdové komunikace co do popisu stavby i co do územní rozlohy. Jednalo se o stavbu na k. ú. X, jak vyplývá z usnesení o zastavení řízení, a to realizovanou část stavby „X – 4. etapa – rodinné domy, k. ú. X“, přístupová komunikace větev „A“ X na pozemku parc. č. X v katastrálním území X a parc. č. XD, XE, XC, XG, XA, v katastrální území X. Žalobkyně b) trvala na tom, že závěry správních orgánů, že stavební záměr lze schválit pouze ve stavebníkem požadovaném rozsahu, neobstojí již s ohledem na rozsah územního řízení a faktický rozsah provedené „černé“ stavby.
12. Napadené rozhodnutí označila žalobkyně b) za nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný nezabýval některými jejími odvolacími důvody, případně je vyhodnotil v rozporu se stavebním zákonem. Konkrétně se žalovaný nevypořádal s rozpory a námitkami, jež se týkaly zvoleného technického řešení – definování jízdního pruhu pouze vodorovným značením, a námitkami ohledně rozhledových poměrů. V této souvislosti bylo předloženo *Posouzení možnosti dopravního napojení nových RD ve X na ulici X, řada C*, zpracované společností X v prosinci 2018, podle kterého posuzovaná komunikace u řadových garáží nesplňuje požadavky platné technické normy, ani normy ČSN 73 6057, neboť výjezd z garáží je přímo do komunikace bez odstupu a neumožňuje rozhled při vyjíždění. Žalovaný se nezabýval ani tvrzeným nedodržením aktuálních norem a námitkami ohledně rozhledových poměrů. Podle žalobkyně b) není rozhodné, jak byla pozemní komunikace zkolaudována, ale zda nově navržený stav vyhovuje aktuálním právním předpisům a normám za situace, kdy nevyhovuje ani normám původním. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jak se žalovaný s těmito rozpory a námitkami vypořádal a proč má za to, že byly dodrženy právní předpisy a normy, přestože to předložené posouzení rozhledových poměrů vyvrací.
13. Řádně nebyla vypořádána také námitka ohledně zrušení „chodníku“. Žalovaný se měl zabývat tím, zda byla řádně a v souladu se zákonem námitka vypořádána stavebním úřadem, a to v kontextu nově povolovaného stavebního záměru, nikoliv pouze konstatovat, jak byla komunikace zkolaudována. Správní orgány nevyhodnotily a nezdůvodnily dopad navrženého

řešení stavebního záměru, tedy změnu charakteru komunikace ze slepé na průjezdnou, na bezpečnost chodců. Stavební záměr mění charakter komunikace na průjezdnou a dojde ke zvýšenému pohybu vozidel i chodců.

14. Za nesprávné žalobkyně b) označila vyhodnocení námítky týkající se souhlasu obce Stráž nad Nisou. Úkolem žalovaného bylo posoudit zákonnost a správnost dodatečného povolení, tuto činnost nelze nahradit odkazem na to, že účastník řízení mohl podat námitku. Součástí správního spisu není souhlas vlastníka pozemku ve smyslu § 184a stavebního zákona. Souhlas nebyl udělen statutárním zástupcem obce a nebylo ani doloženo zmocnění referenta Ing. Zdeňka Linky jednat za obec. Vyjádření obce ze dne 2. 7. 2021 nezahrnuje celý stavební záměr, nevyjadřuje se k pozemkům p. č. XC a XB.
15. Žalovaný nesprávně posoudil i odvolací námítky týkající se expirace vyjádření jednotlivých vlastníků inženýrských sítí. Podmínky pro vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby je třeba zkoumat vždy k datu vydání příslušného rozhodnutí, včetně rozhodnutí v odvolacím řízení. Pokud některá ze stanovisek nejsou platná, není zřejmé, jak stavební úřad a následně žalovaný chtějí posoudit, zda stavební záměr je či není souladný s aktuální situací v území a zda trvají příslušné souhlasy a vyjádření. Žalovaný nereagoval na námitku týkající se rozsahu vyjádření společnosti GasNet Služby, s. r. o. ze dne 21. 12. 2021, které nezahrnuje celý stavební záměr, neboť se nevyjadřuje k pozemkům p. č. XC a XB a p. č. XG a p. č. XH, v tomto rozsahu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
16. Také žalobkyně b) požadovala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalovanému uložil povinnost nahradit jí náklady řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný k podaným žalobám uvedl, že stavební řízení je vedeno dlouhou dobu, zejména vzhledem k připomínkám jednotlivých účastníků. Stavebník začal provádět předběžně schválenou cestu bez stavebního povolení, čímž způsobil zahájení řízení o odstranění stavby a následně o dodatečném stavebním povolení. Připomínky směřují ponejvíce do bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, řešení bylo schváleno příslušným orgánem Policie ČR a byl vypracován posudek, který je součástí spisu.
18. Žalovaný odkázal na odůvodnění správních rozhodnutí a navrhoval, aby žalobám soud nevyhověl.

V. Vyjádření stavebníka – osoby zúčastněné na řízení I.

19. K námitkám žalobkyně a) týkajícím se nevyslyšení požadavku na přezkum závazného stanoviska Magistrátu města Liberec, odboru životního prostředí, stavebník odkázal na závěry rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 2. 2021, č. j. 30 A 15/2019-107, dle kterého povinnost vyžádat si potvrzení závazného stanoviska není bez výjimečná. Žalovaný odůvodnil, proč stanoviska k přezkumu nedával.
20. K námitce porušení práva vyjádřit se k přezkumnému závaznému stanovisku dotčeného orgánu územního plánování uvedl, že stanovisko směřuje pouze k orgánu, který vydává finální

rozhodnutí, s odkazem na rozsudek NSS ze dne 14. 5. 2009, č. j. As 20/2009-70. Žalovaný tedy není povinen předkládat přezkumná závazná stanoviska účastníkům řízení ani osobám zúčastněným na řízení, ani není povinen nařizovat správnímu orgánu I. stupně, aby tak učinil. Žalovaný tím, že jedno ze závazných stanovisek odmítl nechat přezkoumat s odůvodněním, že již přezkoumáno a potvrzeno bylo, a v případě druhého byly námitky odvolatelů nedůvodné a nepodložené, jednal v mezích své pravomoci.

21. Pokud jde o namítaný rozpor stavebního záměru s ÚP Liberec, stavebník odkázal na posouzení Magistrátu města Liberec, odboru územního plánování, podle kterého je záměr přípustný. Zdůraznil, že toto závazné stanovisko bylo vydáno v návaznosti na změnu územně plánovací dokumentace. Přístup k lokalitě 3.1 je umožněn pouze přes k. ú. X, neboť ze severní strany je vymezená lokalita pro bydlení v rodinných domech obklopena lokálním biocentrem BC 154 a po stranách lemována plochami zahrad a sadů. Stavební záměr se v k. ú. X týká výměny části zámkové dlažby za asfaltobetonový povrch a rozšíření přístupové komunikace na pozemek p. č. XB. V ostatním stavebník stručně zopakoval argumenty orgánů územního plánování. K projektování veřejně přístupných účelových komunikací neexistuje žádný závazný předpis ani norma, která by určovala příčné uspořádání. Pro projektování je subsidiárně využívána norma ČSN 73 6110, komunikace je navrhována v takovém šířkovém uspořádání, že regulativům územního plánu vyhovuje.
22. K namítaným negativním dopadům zřízení průjezdné cesty stavebník odkázal na podrobné posouzení odboru dopravy a Policie ČR. Podle všech závazných stanovisek dotčených orgánů je dopravní řešení stavebního záměru bez závad. Situace nastolená napadeným rozhodnutím je běžnou, lze pochopit, že se žalobkyni a) změna nelíbí, ale nejedná se o změnu v rozporu s právními předpisy nebo územním plánem. Stavebník odkázal na zpracované dopravně inženýrské posouzení X. V něm uváděná frekvence dopravy byla správním orgánem aprobována, závěrem závazného stanoviska bylo, že dotčené komunikace jsou kapacitní a stavebně technickými a dopravně technickými parametry splňují platné normy týkající se staveb komunikací.
23. Vzhledem k původnímu uspořádání komunikace řádně povolené je nedůvodná námitka týkající se odstranění chodníku zpevněného zámkovou dlažbou, neboť původní komunikace žádný chodník neobsahuje.
24. Jde-li o námitku nedostatečných rozhledových poměrů při výjezdu z řadových garáží a parkovacích stání, Policie ČR provedla jejich posouzení a stavební záměr schválila. Tyto poměry byly řešeny v souvislosti s garážemi, plánovanou úpravou nedoje k jejich narušení. Argument, že vlastníci domy v minulosti kupovali s tím, že před jejich domy se budou nacházet chodníky a slepá odbočka ulice X bude sloužit jako komunikační plocha před jejich domy a garážemi fakticky pouze pro jejich účely, je irelevantní za situace, kdy chodníky nebyly předmětem stavebního řízení na komunikaci.
25. K tvrzenému zásahu do vlastnického práva žalobkyně a) a ostatních vlastníků řadových rodinných domů nedoje. Stavební záměr má být realizován na pozemcích ve výlučném vlastnictví stavebníka, s výjimkou pozemků p. č. XE a XD ve vlastnictví obce Stráž nad Nisou. I kdyby k určitému zásahu došlo, jde o výstavbu veřejně přístupné účelové komunikace ve veřejném zájmu a vlastníci budou dotčeni zcela minimálně.
26. V další části vyjádření se stavebník ohradil proti námitkám žalobkyně b). Postup stavebního úřadu byl v souladu s právními předpisy. K vymezení předmětu řízení o dodatečném povolení stavby se již vyjádřil žalovaný, který uvedl, že žalobkyni citovaný rozsudek NSS sp. zn. 6 As 207/2014 se týká stavby komplexu domů, kdy jednotlivé budovy lze oddělit a opatřit vlastními

stavebními povoleními. V případě výstavby veřejně přístupné účelové komunikace se jedná o případ odlišný, komunikace může být povolena pouze jako celek.

27. Ve shodě s žalovaným označil stavebník souhlas obce Stráž nad Nisou se stavbou z hlediska stavebního řízení za dostatečný. I pokud jde o námitky expirace vyjádření jednotlivých vlastníků inženýrských sítí a další námitky, připojil se stavebník k argumentaci obsažené v napadeném rozhodnutí. Vyjádřil přesvědčení, že žalovaný přezkoumal napadené rozhodnutí řádně na základě dokumentace, která byla podkladem pro řízení o vydání dodatečného povolení.

VI. Vyjádření insolvenčního správce TP Insolvence, v. o. s. – osoby zúčastněné na řízení IV.

28. TP Insolvence, v. o. s. – insolvenční správce stavebníka a osoba zúčastněná na řízení IV. (dále jen „insolvenční správce“) konstatoval, že závazné stanovisko orgánu územního plánování bylo potvrzeno Krajským úřadem Libereckého kraje, odborem územního plánování a stavebního řádu. Obsah je žalobkyni a) znám, není tak pravdou, že by se k němu nemohla vyjádřit. Podrobné vypořádání s námitkami obou žalobkyň bylo obsaženo již v rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 10. 2022 a je obsaženo i v napadeném rozhodnutí. Vždy je třeba přihlídnout k charakteru případně nevypořádaných námitek a intenzitě takového porušení. Námitky žalobkyně a) proti závaznému stanovisku byly vypořádány v rámci potvrzujícího přezkumného závazného stanoviska, které je součástí napadeného rozhodnutí. I kdyby závazné stanovisko přezkoumáno nebylo, což není pravda, nebo i pokud by se nevypořádalo se všemi odvolacími námitkami, což také není pravda, nebylo by bez dalšího napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné nebo nezákonné. Výklad § 149 odst. 7 správního řádu zastávaný žalobkyní je v rozporu se současnou judikaturou, insolvenční správce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 30 A 15/2019-107, Sb. NSS č. 4194/2021. Bylo by absurdní k dalším nedůvodným námitkám znovu žádat v celém rozsahu přezkum závazného stanoviska. Pokud jde o přezkum závazného stanoviska orgánu ochrany životního prostředí, není jasné, jaké námitky byly uplatněny, kromě obecných úvah žalobkyně v žalobě ničeho nenamítá.
29. Námitky žalobkyně a) ohledně rozporu stavby s územním plánem směřují výhradně proti správnímu uvážení žalovaného, které bylo řádně odůvodněno a vycházelo ze závazných podkladových stanovisek. Žalobkyně a) pouze zopakovala odvolací námitky proti závaznému stanovisku orgánu územního plánování, se kterými se vypořádal nadřízený dotčený orgán. Jde tak o vypořádání otázky technického charakteru, která je nepodložená a spekulativní. Nepravdivá je námitka žalobkyně a) ohledně povahy stávající komunikace. Předmětná komunikace byla kolaudována jako účelová, nehledě na to, že se jako průjezdná účelová komunikace leta využívá.
30. Ačkoliv žalobkyně a) namítala, že nebyla se závěry přezkumného závazného stanoviska seznámena, vyjadřuje se k němu. Žalobkyně a) zopakovala námitky, které uplatňovala proti rozhodnutí o dodatečném povolení, a namítala, že nebyly ze strany žalovaného řádně vypořádány. Jde o žalobní body, které směřují pouze proti správnímu uvážení obsaženém v napadeném rozhodnutí, nikoli proti jeho nezákonnosti. Ve správním soudnictví se však správnost správního uvážení neposuzuje, rozhodnutí lze zrušit pouze pro nezákonnost nebo pro vady odvolacího řízení, které mohly zapříčinit nezákonnost rozhodnutí.
31. Insolvenční správce se ztotožnil s odůvodněním napadeného rozhodnutí a dodal, že předmětná komunikace maximalizuje její bezpečnost. Stavební záměr zohledňuje a zvyšuje bezpečnost již nyní průjezdné komunikace. Frekvence dopravy na ní se nezvýší mnohonásobně více, opačné tvrzení ignoruje dopravní průzkum obsažený v odborném posouzení Ing. Ladislava Křenka,

vypracovaný dle příslušné metodiky. Žalobkyně a) zneužívá garáž ve svém vlastnictví s nevyhovujícími rozhledovými poměry k zablokování záměru stavebníka, ač si těchto poměrů byla vědoma při zakoupení nemovitostí. Insolvenční správce dále uvedl, že si není vědom existence parkovacích stání na předmětné komunikaci. Stejně tak nebude odstraněn chodník, bude pouze vyměněn povrch komunikace. Zopakoval, že komunikace je nyní využívána jako přístupná, a to k p. č. XP a XQ. Konkrétní námitky, pokud jde o správnost údajů a modelu obsaženém v odborném posouzení žalobkyně a) nevznesla. Insolvenční správce pro dokreslení situace odkázal na fotografie z výstavby rodinných domů, uvedl, že současně s nemovitostmi žalobkyň byla vybudována předmětná komunikace ve vlastnictví stavebníka jako průjezdná s tím, že bude následně při vybudování dalších rodinných domů prodloužena. Žalobkyně a) tedy zjevně nekupovala nemovitosti s tím, že se před domem budou nacházet chodníky a slepá odbočka ulice X bude sloužit pouze pro vlastní účely vlastníků přilehlých domů. Nejpozději v roce 2013 byla komunikace zpevněna jako navazující na předmětnou komunikaci, a to za účelem příjezdu k přečerpávací stanici na splaškovou kanalizaci, v letech 2018 až 2019 byla existující komunikace dále prodloužena a rozšířena. Insolvenční správce doplnil, že v současné době je předmětná účelová komunikace ve vlastnictví stavebníka využívána i k přístupu k p. č. XQ, kde se buduje rodinný dům, insolvenční správce nemá k této stavbě bližší informace.

32. K námitkám žalobkyně b) insolvenční správce podotknul, že odkaz na rozsudek NSS sp. zn. 6 As 207/2014 není zcela přiléhavý, neboť se jednalo o rozšíření předmětu řízení u odlišné stavby. Žalovaný naopak správně vycházel ze závěrů rozsudku NSS ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 As 297/2019-49, podle kterého má být posouzení stavebního záměru a jeho částí komplexní. V dané věci by byl opačný přístup správních orgánů v rozporu se zásadou hospodárnosti, pokud by byl stavebník nucen vést zvlášť nové územní a stavební řízení pouze ohledně části stavby komunikace, která by se měla nacházet na pozemcích, které nebyly původně předmětem řízení o odstranění stavby. Šlo by o formalistický přístup naopak bylo v zájmu žalobkyně b), aby se stavba posoudila z hlediska cílů a úkolů pro umístění jako jeden funkční celek. Na základě vyjádření bylo v souladu s účelem této podmínky přezkoumáno, zda stavbu lze s ohledem na technickou infrastrukturu povolit.
33. Vzhledem k existenci pravomocného rozhodnutí a řady dalších souvisejících stanovisek a rozhodnutí je stavebník v dobré víře, že stavební záměr bude realizován. Případné zrušení napadeného rozhodnutí by znamenalo, že věřitelé stavebníka v konkursu by byli poškozeni sníženým uspokojením vyplývajícím z prodeje pozemků. K takto nabytým právům v dobré víře má soud přihlídnout.
34. Podle insolvenčního správce mají být obě žaloby jako nedůvodné zamítnuty. Insolvenční správce požadoval náhradu nákladu řízení.

VII. Posouzení věci krajským soudem

35. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., v duchu dispoziční zásady, kterou je správní soudnictví ovládáno. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.

VII. a) zjištění ze správního spisu a obecná východiska

36. Jde-li o skutkové okolnosti případu, soud na základě předloženého spisového materiálu stručně konstatuje, že s výstavbou komunikace začal stavebník bez příslušného rozhodnutí silničního správního úřadu jako speciálního stavebního úřadu. Šlo o stavbu přístupové komunikace

- k plánovaným rodinným domům v k. ú. X, o jejíž povolení na pozemcích p. č. XI a p. č. XD, XE, XF, XG, XH se stavebník snažil v řízení o vydání územního rozhodnutí vedeném stavebním úřadem pod sp. zn. SURR/7130/061345/17-JE, zahájeném již v roce 2017.
37. Dne 3. 12. 2020 podal stavebník žádost o dodatečné stavební povolení stavebního záměru. Oznámením ze dne 5. 12. 2020 stavební úřad zahájil řízení o odstranění stavby, současně ho přerušil do doby rozhodnutí o žalobcově žádosti o dodatečné povolení předmětné stavby. Následně usnesením ze dne 26. 1. 2021, č. j. SURR/7130/061345/17-JE, stavební úřad zastavil vedené územní řízení. Řízení o dodatečném povolení stavebního záměru pak bylo přerušeno z důvodu, že žádost stavebníka nebyla úplná. Dne 23. 8. 2021 stavebník k výzvě stavebního úřadu žádost o dodatečné povolení stavby doplnil, předložil projektovou dokumentaci, souhlas obce Stráž nad Nisou se stavbou na pozemku v jejím vlastnictví a příslušná vyjádření dotčených orgánů a vlastníků inženýrských sítí. Dne 5. 10. 2021 se konalo ve věci ústní jednání spojené s ohledáním na místě. Následně byl stavebník vyzván k doložení dalších podkladů, účastníci řízení včetně žalobkyň podali svoje námítky. Podklady pro rozhodnutí stavebník opakovaně doplnil, vyjádřil se k námitkám ostatních účastníků řízení.
38. Rozhodnutím ze dne 28. 3. 2022 stavební úřad stavbu přístupové komunikace dodatečně povolil. Žalovaný toto rozhodnutí k podaným odvoláním mj. obou žalobkyň zrušil rozhodnutím ze dne 20. 10. 2022 a věc vrátil stavebnímu úřadu s pokynem doplnit řádné a platné závazné stanovisko silničního správního úřadu a orgánu ochrany životního prostředí a doporučil vyžádat si také nové posouzení ze strany Policie ČR. Věcné námítky žalobkyň proti stavebnímu záměru žalovaný neřešil, s výjimkou převzetí části obsahu potvrzujícího závazného stanoviska nadřízeného orgánu územního plánování, které bylo v rámci odvolacího řízení vyžádáno.
39. Po vrácení věci stavebnímu úřadu byly doplněny další podklady, a to závazné stanovisko Magistrátu města Liberec, odboru dopravy, ze dne 9. 11. 2022, dále závazné stanovisko Magistrátu města Liberec, odboru životního prostředí, ze dne 16. 11. 2022, a stanovisko Policie ČR, která odsouhlasila situaci na předložené projektové dokumentaci dne 10. 11. 2022. Stavební úřad následně seznámil účastníky s podklady rozhodnutí, výslovně je informoval o tom, jaká stanoviska byla v rámci pokračování předložena. Dne 30. 3. 2023 stavební úřad vydal v pořadí druhé rozhodnutí, kterým znovu stavbu přístupové komunikace k plánovaným rodinným domům dodatečně povolil.
40. Proti tomuto rozhodnutí se obě žalobkyně odvolaly. V odvolacím řízení si žalovaný vyžádal přezkum dvou závazných stanovisek. Závazným stanoviskem Ministerstva zdravotnictví ze dne 21. 7. 2023 bylo potvrzeno závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Libereckého kraje. Závazným stanoviskem Krajského úřadu Libereckého kraje, odboru silničního hospodářství, ze 24. 7. 2023, bylo potvrzeno závazné stanovisko Magistrátu města Liberec, odboru dopravně správních agend (původně odboru dopravy). Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 24. 8. 2023 žalovaný rozhodnutí o dodatečném povolení předmětné stavby potvrdil. Do odůvodnění rozhodnutí převzal obsah obou potvrzujících závazných stanovisek a doplnil rovněž obsah části potvrzujícího závazného stanoviska orgánu územního plánování s vysvětlením, že v odvolacím řízení znovu přezkum závazného stanoviska orgánu územního plánování nežádal, neboť přezkum byl proveden v rámci prvního odvolacího řízení. Odůvodnil také, proč nezadal k přezkumu závazné stanovisko orgánu ochrany přírody. Další podrobnosti soud konstatuje v rámci vypořádání jednotlivých žalobních námitek.
41. Soud neshledal potřebu vyhovět uplatněným důkazním návrhům a nařídil za účelem dokazování ústní jednání. Žalobkyně a) jako důkazy na podporu svých tvrzení označila převážně

listiny, které byly součástí správního spisu. Platí, že soud písemnostmi tvořícími správní spis dokazování neprovádí (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117). Žalobkyně b) jako důkazy označila správní spis týkající se odstranění stavby a usnesení o zastavení územního řízení. Protože součástí spisu toto usnesení bylo a o skutečnostech týkajících se předmětu řízení o odstranění stavby nevystaly pochybnosti, soud dokazování neprováděl. Insolvenční správce výslovně návrh na dokazování neuplatnil, do svého vyjádření zahrnul fotografie předmětné komunikace, učinil tak pouze pro kontext věci.

42. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného ve spojení s rozhodnutím stavebního úřadu, kterými byla stavebníku dodatečně povolena stavba přístupové komunikace popsána shora, napojená na stávající komunikaci na pozemku stavebníka p. č. XA, zahrnující dílčí stavební úpravy této komunikace spočívající ve výměně části povrchu vozovky asfaltobetonovým povrchem za zámkovou dlažbu s tím, že dále bude realizována zpevněná plocha, která rozšíří stávající pojižděnou část komunikace na pozemek p. č. XB. Rozhodnutí o dodatečném povolení stavby bylo vydáno podle § 129 odst. 2 a 3 a § 115 stavebního zákona.
43. Podle § 129 odst. 2 stavebního zákona, ve znění rozhodném pro posuzovanou věc, tj. do 31. 12. 2020, platí, že *stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b), tedy stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena. V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. Jde-li o stavbu vyžadující stavební povolení, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o stavební povolení. Jde-li o stavbu vyžadující ohlášení, žadatel předloží podklady předepsané k ohlášení. Jde-li o stavbu vyžadující pouze územní rozhodnutí, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí. V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115; ohledání na místě je povinné. Účastníky řízení o dodatečném povolení stavby jsou osoby uvedené v § 109, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85. Na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se obdobně použijí ustanovení uplatňování námitek v územním a stavebním řízení.*
44. Dle odst. 3 uvedeného ustanovení *stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že*
 - a) *není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území,*
 - b) *není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje,*
 - c) *není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.*

Bude-li stavba dodatečně povolena, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví. Dodatečné povolení nahrazuje v příslušném rozsahu územní rozhodnutí. Bude-li předmětem dodatečného povolení rozestavěná stavba, stavební úřad stanoví podmínky pro její dokončení.

45. Soud k otázce uplatňování námitek účastníků řízení v obecné rovině dodává, že žalobkyně mohou účinně namítat jen taková pochybení správních orgánů v řízení o dodatečném povolení předmětné stavby, kterými mohou být reálně dotčeny ve svých právech (shodně rozsudky

zdejšího soudu sp. zn. 59 A 54/2011, 59 A 103/2013 a např. 59 A 17/2018). Rozsah toho, co jsou oprávněny v žalobě namítat, je determinován jejich postavením ve správním řízení (shodně rozsudky NSS ze dne 11. 6. 2014, č. j. 7 As 23/2014-57, a ze dne 19. 12. 2014, č. j. 7 As 252/2014-205). Přitom důvodem jejich účastenství v řízení o dodatečném povolení stavby dle § 129 odst. 2 stavebního zákona byla ochrana jejich vlastnických práv – konkrétně vlastnických práv žalobkyně a) k domu č. p. 764 jako součásti pozemku p. č. XR, pozemku p. č. XS; a spoluvlastnických práv žalobkyně b) k domu č. p. X jako součásti pozemku p. č. XM, pozemku p. č. XN a garáže na pozemku p. č. XO, vše v k. ú. X. Právě jen k ochraně těchto práv k nemovitostem, které přiléhají či jsou dostupné z komunikace na pozemku stavebníka p. č. XA, mohly žalobkyně vznášet námitky ve smyslu § 129 odst. 2 věta poslední stavebního zákona, a to v omezené lhůtě v duchu zásady koncentrace stavebního řízení, obdobně jako by k tomu byly oprávněny v územním a stavebním řízení (např. rozsudky NSS ze dne 15. 7. 2020, č. j. 4 As 68/2020-53, nebo ze dne 25. 2. 2021, č. j. 9 As 163/2019-74).

VII. b) vypořádání žalobních námitek žalobkyně a)

- **nevyžádání přezkumných závazných stanovisek, neseznámení s přezkumným závazným stanoviskem**

46. Soud považuje za nezbytné nejprve shrnout právní úpravu týkající se povahy závazných stanovisek a jejich přezkumu ve správním a soudním řízení.
47. Podle § 149 odst. 1 správního řádu *závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány.*
48. Podle § 149 odst. 6 správního řádu, *jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.*
49. Dle § 149 odst. 7 věta první správního řádu platí, *jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska.*
50. Z výše uvedeného vyplývá, že pokud účastník v odvolání zpochybňuje zákonnost a správnost závazného stanoviska, není odvolací správní orgán oprávněn posoudit tuto otázku sám, ale je povinen obrátit se na správní orgán nadřízený dotčenému orgánu, který závazné stanovisko vydal v prvním stupni řízení. Nadřízený správní orgán pak závazné stanovisko přezkoumá, a buďto jej podle § 149 odst. 7 správního řádu potvrdí, nebo změní. Závěrem nadřízeného správního orgánu je odvolací správní orgán vázán, v závislosti na něm o odvolání rozhodne.
51. Soud v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu podle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumá k žalobním námitkám i zákonnost závazného stanoviska, ze kterého napadené správní rozhodnutí vycházelo, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.
52. K otázce, kde je vždy povinností odvolacího orgánu vyžádat si potvrzení závazného stanoviska postupem podle § 149 odst. 7 správního řádu (§ 149 odst. 5 správního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2020), Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 10. 6. 2021, č. j. 30 A 15/2019-107, body 15. a 16., Sb. NSS č. 4194/2021, dovodil: „*Krajský soud proto musel uvážit, zda se povinnost odvolacího orgánu postupovat podle tohoto ustanovení aktivuje vždy, nebo jen za určitých podmínek.*“

Dospěl přitom k závěru, že povinnost vyžádat si potvrzení závazného stanoviska není automatická a bezvýjimečná (ačkoliv by takovýto striktní závěr mohl na první pohled vyplývat z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009 - 63, č. 2167/2011 Sb. NSS). Některé námitky směřující do oblasti zájmů chráněných zvláštními zákony mohou být totiž již na první pohled nedůvodné (pro příklad viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 As 140/2019 - 22, body 20-30). ... Za prvé jde o takové námitky, které lze vypořádat i pouhou laickou úvahou bez nutnosti zatěžovat státní správu komunikací s nadřízeným dotčeným orgánem. ... Za druhé se může jednat o námitky, jež zůstanou ze strany odvolatele naprosto nepodložené. Jde tedy o holý „výkřik“, jenž není opřen o žádné důkazy, ba neobsahuje ani žádná relevantní skutková tvrzení. I u nich platí, že vyžadovat si k námitkám takovéto „úrovně“ potvrzení závazného stanoviska od nadřízeného dotčeného orgánu je zcela zbytečné, neboť jsou předem odsouzeny k nezdaru. ...“. Z uvedeného vyplývá, že povinnost odvolacího orgánu postupovat podle § 149 odst. 7 správního řádu není absolutní, nelze odhlédnout od povahy a obsahu námitek uplatněných účastníkem řízení v odvolání, jež směřují do obsahu závazného stanoviska dotčeného orgánu.

53. Pokud jde o závazná stanoviska na úseku územního plánování, soud ze správního spisu soud ověřil, že Magistrát města Liberec, odbor územního plánování, vydal dne 28. 7. 2021, pod č. j. UP/7110/152088/21/Pa - UPUP CJ MML 157861/21, souhlasné závazné stanovisko, které bylo podkladem rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 28. 3. 2022. V mezidobí, tj. mezi vydáním tohoto rozhodnutí a zrušujícího rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 10. 2022, bylo závazné stanovisko k žádosti stavebníka nahrazeno novým ze dne 9. 8. 2022, č. j. UP/7110/163905/22/Ža - UPUP CJ MML 171230/2022. Nové závazné stanovisko předmětný stavební záměr hodnotilo jako přípustný, a to po posouzení mj. s novým ÚP Liberec, účinným od 12. 3. 2022. V průběhu odvolacího řízení si žalovaný vyžádal přezkum závazného stanoviska ze dne 28. 7. 2021, s ohledem na vydání nového závazného stanoviska ze dne 9. 8. 2022 pak jeho přezkum. Podáním ze dne 21. 9. 2022 se žalobkyně a) nesouhlasně vyjadřovala jak k prvostupňovému rozhodnutí, tak zejména k závaznému stanovisku ze dne 9. 8. 2022. Závazným stanoviskem ze dne 19. 10. 2022, č. j. KULK 67437/2022-OÚP, Krajský úřad Libereckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu, závazné stanovisko ze dne 9. 8. 2022 potvrdil. Obsah části tohoto přezkumného závazného stanoviska převzal žalovaný do odůvodnění zrušujícího rozhodnutí ze dne 20. 10. 2022.
54. Na základě závazného stanoviska orgánu územního plánování ze dne 9. 8. 2022 stavební úřad při vydání v pořadí druhého prvostupňového rozhodnutí ze dne 30. 3. 2023 hodnotil jako nedůvodné námitky žalobkyně a), dle kterých je stavební záměr v rozporu s ÚP, současně reagoval i na její námitky vůči předchozímu závaznému stanovisku ze dne 28. 7. 2021. Z rozhodnutí neplyne, že bylo vydáno potvrzující závazné stanovisko nadřízeného orgánu územního plánování, stanovisko jako podklad pro rozhodnutí zmíněno nebylo. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že k vypořádání odvolacích námitek již nezadal přezkum závazného stanoviska orgánu územního plánování, neboť to bylo v předchozím odvolacím řízení potvrzeno, odvolací námitky byly shodné, přezkum závazného stanoviska je platný a účastníci s ním byli seznámeni mj. v předchozím rozhodnutí žalovaného, a znovu toto přezkumné závazné stanovisko zčásti citoval.
55. Důvodná je námitka, že žalobkyně a) nebyla před vydáním napadeného rozhodnutí řádně seznámena s obsahem přezkumného závazného stanoviska orgánu územního plánování, byla tak porušena práva plynoucí jí z § 36 odst. 3 správního řádu. Žalovaný žalobkyni a) před vydáním svého zrušujícího rozhodnutí ze dne 20. 10. 2022 s obsahem přezkumného závazného

stanoviska ze dne 19. 10. 2022 neseznámil, nedal jí příležitost se k němu vyjádřit, neboť již následující den ve věci rozhodl. Obsah přezkumného závazného stanoviska do rozhodnutí ze dne 20. 10. 2022 nepřevzal zcela, ale citoval pouze jeho část, v níž se nadřízený orgán územního plánování vyjadřoval k odvolacím námitkám, ovšem nikoli žalobkyně a), ale jiných odvolatelů. Odvolání žalobkyně a) ani její vyjádření k podkladům včetně závazného stanoviska ze dne 9. 8. 2022 totiž dle obsahu tohoto závazného stanoviska a dle obsahu žádosti žalovaného o přezkum ze dne 6. 9. 2022 nebylo nadřízenému orgánu územního plánování vůbec předloženo. Jako podklad nebylo přezkumné závazné stanovisko ze dne 19. 10. 2022 označeno v rozhodnutí o dodatečném povolení stavby ze dne 30. 3. 2023, ostatně ve spisu vedeném stavebním úřadem se nenachází. A žalobkyni a) nebyl jeho kompletní obsah žalovaným zpřístupněn ani k výslovným požadavkům, které uplatnila v průběhu „druhého“ odvolacího řízení. Jak žalobkyně a) příhodně namítá, žalovaný jí v této fázi řízení ani k opakovaně uplatněným požadavkům na přezkum závazného stanoviska ze dne 9. 8. 2022 nesdělil, že má za dostačující přezkumné stanovisko vyžádané v předchozím odvolacím řízení.

56. A rovněž námitku porušení § 149 odst. 7 správního řádu tím, že si žalovaný nevyžádal přezkum závazného stanoviska k odvolacím námitkám žalobkyně a) proti v pořadí druhému dodatečnému povolení stavby ze dne 30. 3. 2023, shledal soud opodstatněnou. Odvolací námitky žalobkyně proti tomuto rozhodnutí jednoznačně směřovaly také do obsahu závazného stanoviska orgánu územního plánování ze dne 9. 8. 2022, žalobkyně a) proti němu vznesla věcné argumenty, pro které není povolovaná stavba přístupové komunikace v souladu s ÚP Liberec. Postup žalovaného, který se za této situace na nadřízený orgán územního plánování neobrátil s poukazem na hospodárnost řízení a to, že dle jeho názoru jsou odvolací námitky žalobkyně a) shodného obsahu [soud zde připomíná, že odvolací námitky žalobkyně a) a její vyjádření k závaznému stanovisku ze dne 9. 8. 2022, jež žalobkyně podala dne 21. 9. 2022, neměl nadřízený orgán územního plánování k dispozici], z pohledu § 149 odst. 7 správního řádu neobstojí. Nejde o situaci, na kterou by bylo možné vztáhnout argumenty a výklad podaný Krajským soudem v Brně ve shora citovaném rozsudku č. j. 30 A 15/2019-107. Odvolací argumentaci nebylo možné vypořádat pouhou laickou úvahou žalovaného, nešlo o námitky z kategorie zjevně nepodložených, nemajících reálný základ. Bez ohledu na podobu věcných odvolacích námitek žalobkyně a) a míru shody s předchozí odvolací argumentací nemohl žalovaný vyloučit případnou změnu poměrů v území, a to jak faktickou, tak právní, a proto i možný jiný náhled nadřízeného orgánu územního plánování na uplatněné odvolací námitky.
57. Ke shodnému závěru dospěl Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 28. 7. 2023, č. j. 55 A 71/2021-99, v němž uvedl, že: „*V projednávané věci soud především konstatuje, že potvrzující závazné stanovisko nadřízeného orgánu územního plánování bylo vydáno v rámci „prvního“ odvolacího řízení, které skončilo zrušením rozhodnutí stavebního úřadu. Poté, co bylo vydáno druhé rozhodnutí stavebního úřadu, již žalovaný nadřízený orgán územního plánování neoslovil. Takto však postupovat nelze. Ustanovení § 149 odst. 7 správního řádu jednoznačně ukládá odvolacímu správnímu orgánu v případě, že odvolání směřuje obsahově proti závaznému stanovisku, předložit věc k posouzení příslušnému správnímu orgánu (zde nadřízenému orgánu územního plánování). Právní úprava přitom neobsahuje žádnou výjimku z této povinnosti pro případy, kdy někdy v minulosti dotčený správní orgán již danou věc posuzoval. Je to ostatně logické – v průběhu času se mohou měnit jak poměry v území (faktické i právní), tak argumentace účastníků, s níž se při potvrzování prvostupňového závazného stanoviska bude potřeba vypořádat. Soud si je vědom, že jistě mohou nastat případy, kdy se od doby vydání předchozího stanoviska dotčeného orgánu poměry (a argumentace odvolatelů) nijak zásadně nezměnily, i k takovému závěru je ovšem*

příslušný dotčený orgán, který v takovém případě může jistě v novém potvrzení prvostupňového závazného stanoviska odkázat na potvrzení předešlé.

Soud tak shrnuje, že žalovaný pochybil, pokud k odvolání žalobce (které obsahovalo rozsáhlou argumentaci o rozporu stavby s územním plánem a s estetickými a urbanistickými požadavky na dotčené území) nezajistil nové posouzení nadřízeným orgánem územního plánování v souladu s § 149 odst. 7 správního řádu. Tím žalovaný zapříčinil procesní vadu, která mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí a jeho rozhodnutí je proto nutné zrušit. ...“ (důraz doplněn zdejším soudem).

58. Soud tedy uzavírá, že napadené rozhodnutí je založeno na podstatných procesních vadách, které mohly mít vliv na jeho zákonnost, ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
59. Jde-li o nevyžádání přezkumného závazného stanoviska na úseku ochrany životního prostředí, konkrétně závazného stanoviska Magistrátu města Liberec, odboru životního prostředí, ze dne 16. 11. 2022, č. j. CJ MML 232902/22 SZ CJ MML 226849, žalovaný svůj postup odůvodnil tím, že odvolací námitky se týkaly jeho rozsahu, o kterém si může učinit úsudek sám. Poté uvedl důvody, pro které není pozemek p. č. 762/2 stavenišťem, a není tedy dotčen stavebním záměrem.
60. Závazné stanovisko ze dne 16. 11. 2022 se týkalo trvalého odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu za účelem realizace stavebního záměru konkrétně na pozemcích p. č. XB a XC a stalo se závazným podkladem pro vydání dodatečného stavebního povolení ze dne 30. 3. 2023. V odvolání žalobkyně a) závaznému stanovisku vytýkala, že v jeho podmínkách orgán životního prostředí stanovil povinnost uložit skrytou ornici v deponii na pozemku p. č. XI, který nebyl stavebníkem zahrnut ani jako staveniště, tudíž nebyl předmětem posouzení z hlediska ochrany zemědělského půdního fondu. Ve vyjádření k podkladům před vydáním napadeného rozhodnutí žalobkyně a) nesouhlasila s postupem žalovaného, který si nevyžádal přezkum tohoto závazného stanoviska, vůči jeho obsahu neuplatnila konkrétní námitky dotýkající se ochrany zemědělského půdního fondu.
61. Jak již soud uvedl, nelze souhlasit s výkladem § 149 odst. 7 správního řádu, který zastává žalobkyně a). Totiž že není podstatné, zda vůbec, případně jakými skutečnostmi odvolatel odůvodní nesouhlas se závazným stanoviskem, které bylo podkladem pro prvostupňové rozhodnutí. Soud má za to, že při posouzení zákonnosti postupu žalovaného, který si nevyžádal přezkum závazného stanoviska orgánu ze dne 16. 11. 2022, lze plně aplikovat shora citované závěry rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 30 A 15/2019-107. Odvolací námitky týkající se rozsahu posouzení stavebního záměru orgánem ochrany životního prostředí mohl žalovaný posoudit sám svou laickou úvahou o tom, jakých pozemků se stavební záměr dotýká, a to bez nutnosti vyžádat si potvrzení odborných úvah ohledně ochrany zemědělského půdního fondu. Nadto šlo o námitku jdoucí nad rámec toho, co mohla žalobkyně a) k ochraně svých práv v řízení o dodatečném povolení stavebního záměru namítat. S uplatněným dílčím argumentem žalobkyně nespojila žádné tvrzení o tom, jak se namítaný nedostatek závazného stanoviska dotýká jejích práv, k jejichž ochraně mohla v souladu s § 129 odst. 2 ve spojení s § 114 stavebního zákona uplatňovat námitky proti povolované stavbě.

- rozpor s ÚP Liberce a vady závazných stanovisek orgánů územního plánování

62. Vzhledem ke shora popsáním procesním pochybením žalovaného, pokud jde o nevyžádání přezkumného závazného stanoviska k odvolání žalobkyně a) uplatněným v průběhu „druhého“ odvolacího řízení, je předčasné věnovat se otázce souladu stavby

přístupové komunikace s ÚP Liberec a případným nedostatkům závazných stanovisek na úseku územního plánování. Bylo tak nadbytečné provádět dokazování ÚP Liberec.

- **negativní dopady zřízení průjezdné přístupové komunikace**

63. Námitky vůči zprůjezdnění komunikace stavebníka na pozemku p. č. XA a zvýšenému provozu na ní, zvolenému dopravně inženýrskému řešení stavebních úprav včetně odstranění části zámkové dlažby žalobkyně a) uplatnila již v průběhu správního řízení. Na podporu svých tvrzení se odvolávala na *Posouzení možnosti dopravního napojení nových RD ve X na ulici X, řada C*, zpracované společností X. Podle tohoto posouzení je napojení rodinných domů přes pozemky dotčené povolovanou stavbou nevyhovující z hlediska základních požadavků na bezpečnost průjezdné dopravy ulic. Jsou porušeny technické normy platné v době projektování komunikace i technické normy platné aktuálně, nejsou dodrženy požadované rozhledové poměry, proto je každé zvýšení provozu nepřijatelné. Komunikace ve své podstatě není obslužnou ani účelovou komunikací, ale pouze komunikační plochou pro sjezdy ke garážím, nevhodnou pro jiný provoz, proto je nežádoucí zvýšení intenzity dopravy. Dále se dovolávala odborného vyjádření X ze dne 10. 12. 2019, rovněž poukazovala na shodné stanovisko Magistrátu města Liberec, odboru územního plánování. Z doloženého kolaudačního rozhodnutí Magistrátu města Liberec, stavebního úřadu, ze dne 12. 1. 2012, č. j. SURR/7130/204521/11-Vá/KR CJ MML 00699912, dále vyplývá, že se povoluje užívání stavby účelové komunikace s veřejným pozemkem (v rámci Sídelního útvaru X – III. etapa) na pozemcích p. č. XŠ, XZ a XI, včetně větve „C“ délky 67,69 m. Taktéž byl doložen kolaudační souhlas s užíváním stavby vydaný Magistrátem města Liberec, stavebním úřadem, ze dne 29. 9. 2009, č. j. SUSR/130/158184/09-Hv CJ MML 171341/09, který je dokladem o povolení užívání jednotlivých řadových garáží v k. ú. X.
64. Jedním z podkladů doložených stavebníkem bylo Dopravně – inženýrské posouzení vypracované autorizovanou osobu X, revize z ledna 2020, s návrhem opatření na zvýšení bezpečnosti silničního provozu. Stavební záměr, včetně navrhovaných stavebních úprav stávající komunikace na p. č. XA, úprav p. č. XC a rozšíření stávající komunikace na p. č. XB, byl odsouhlasen Policií ČR. Ve spisovém materiálu byla založena stanoviska Policie ČR ze dne 7. 12. 2021 a 10. 11. 2022 vydaná ve smyslu § 16 odst. 2 písm. b) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, na něž se správní orgány obou stupňů odvolaly. Dodatečné povolení stavby vycházelo ze souhlasného závazného stanoviska Magistrátu města Liberec, odboru dopravně správních agend, ze dne 9. 11. 2022, č. j. CJ MML 257748/22 (ve spojení s upřesněním dotčeného orgánu ze dne 16. 2. 2023, č. j. CJ MML 032788/23, ohledně toho, jaké stanovisko vydané dne 9. 11. 2022 platí); žalovaný pak z potvrzujícího závazného stanoviska Krajského úřadu Libereckého kraje, odboru silničního hospodářství, ze dne 24. 7. 2023, č. j. KULK 50536/2023 OSH 571/2023/280.8/Mp.
65. Soud má za to, že napadené rozhodnutí ani ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím uplatněné námitky nevypořádalo dostatečným způsobem. Silniční správní úřady jako dotčené orgány, vydávající závazná stanoviska v územním řízení (zde řízení o dodatečné povolení stavby) z hlediska řešení účelových komunikací podle § 40 odst. 4 písm. d) zákona o pozemních komunikacích, přezkoumatelným způsobem, byť stručně, odůvodnily, že přístupová komunikace svými stavebně technickými a dopravně technickými parametry splňuje platné normy ČSN týkající se staveb komunikací. Zjevně v tomto směru navázaly na Dopravně – inženýrské posouzení vypracované autorizovanou osobu X, revize z ledna 2020, jde-li o jízdní profil komunikace a dodržení kapacitních parametrů komunikace. Není ovšem správný závěr žalovaného, že tento odborný podklad nelze zpochybnit, protože byl vypracovaný

autorizovanou osobu. Za podstatné však soud považuje, že se žalovaný prostřednictvím přezkumného závazného stanoviska přesto vypořádal s námitkami, kterými žalobkyně a) toto posouzení zpochybňovala z důvodu nesprávného zjištění ohledně zvýšení frekvence dopravy. Odhad zvýšení nárůstu pohybu vozidel v počtu 50 vozidel za den obsažený v Dopravně – inženýrském posouzení X, tedy asi o 10 %, byl posouzen jako nikoli podhodnocený, neboť znamenal v průměru 4,5 vozidla na jeden dům za den, tj. výjezd 2 aut denně s možností občasných návštěv. Vzhledem ke kapacitě jednopruhové obousměrné komunikace 500 vozidel za 24 hodin byl nárůst hodnocen jako přípustný, neboť nebudou překročeny kapacitní parametry komunikace. Tyto závěry žalobkyně a) relevantním způsobem nezpochybnila, v tomto směru soud s žalovaným souhlasí. Její laické tvrzení o tom, že nárůst dopravy bude podstatně vyšší, nebylo ničím podpořené a nemůže zpochybnit závěry odborného posouzení Dopravně – inženýrské posouzení X, jež bylo založeno na provedeném dopravním průzkumu, když celodenní intenzity dopravy byly stanoveny dle příslušné metodiky.

66. Napadené rozhodnutí však nedává dostatečnou odpověď na námitky, že zprůjezdnění komunikace ve spojitosti se zvýšením intenzity dopravy není v souladu s požadavky na bezpečnost dopravy na stávající komunikaci stavebníka na p. č. XA. Rozhodnutí vydaná v obou stupních řízení odkazují především na souhlasná stanoviska Policie ČR, poslední ze dne 10. 11. 2022, a vycházejí z toho, že stávající komunikace na p. č. XA byla povolena a kolaudována a výměna zámkové dlažby za asfaltový povrch s sebou nenese změnu rozhledových poměrů, které jsou jak u výjezdů z parkovacích stání před domy, tak z garáží dány.

67. Jak správně uvedl žalovaný, stanovisko Policie ČR k zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemní komunikaci vydané ve smyslu § 16 odst. 2 písm. b) zákona o pozemních komunikacích, v daném případě souhlasné, není podle § 44 odst. 1 uvedeného zákona závazným podkladem. To znamená, že jde o stanovisko doporučující povahy, podléhající hodnocení stavebního úřadu, od něhož se může stavební úřad i odchýlit, pokud takový postup řádně odůvodní (srov. Zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích. In [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2024-2-12]. Je-li tomu tak, nelze argumenty žalobkyně a), které výslovně opírala o závěry *Posouzení možnosti dopravního napojení nových RD ve X na ulici X, řada C*, společnosti NDCON s.r.o., tedy že rozhledové poměry v zastavěném území nejsou v souladu s normovými požadavky, každé zvýšení provozu je nepřijatelné a napojení rodinných domů přes dotčené pozemky nevyhovuje základním požadavkům na bezpečnost průjezdné dopravy, vypořádat pouhým odkazem na vydané souhlasné stanovisko Policie ČR. Žalobkyni a) je třeba přisvědčit, že po stavebním úřadu se ani žalovaný k tomuto podkladu důkladně nevyjádřil a jeho závěry nevyvrátil. Bylo jeho povinností v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu odůvodnit, a to i v součinnosti s Policií ČR, která je dotčeným orgánem pro otázky zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na veřejně přístupné účelové komunikaci, proč jsou námitky žalobkyně a) vycházející z odborného posouzení bezpečnosti a plynulosti provozu liché. Soud postrádá uvedení důvodů, na jejichž základě lze mít za to, že přes doložené zvýšení intenzity dopravy v důsledku napojení trasy „A“ přístupové komunikace k rodinným domům v k. ú. X bude nadále provoz na stávající komunikaci na p. č. XA bezpečný a plynulý, a to i z hlediska již daných rozhledových poměrů při výjezdu z garáží a vydlážděných ploch před řadovými domy, které zjevně slouží i jako parkovací místa. Námitky ohledně nevyhovujících rozhledových poměrů nelze hodnotit jako nedůvodné jen proto, že taková situace již na předmětné komunikaci existuje a žalobkyně a) se jí měla bránit ve stavebním řízení týkajícím se samotné komunikace na pozemku p. č. XA. Nelze přehlédnout, že tato komunikace byla sice povolena a kolaudována jako účelová s veřejným provozem, nicméně s ohledem na koncepci lokality byla jako větev „C“ vybudována jako obslužná pro obsluhu řadových domů a garáží k ní přiléhajících.

68. Za nedůvodnou naopak považuje soud argumentaci žalobkyně a) týkající se zrušení chodníku. Žalovaný konstatoval, že původní komunikace na pozemku p. č. XA tak, jak byla kolaudována rozhodnutím ze dne 12. 1. 2012, žádný chodník neobsahuje. Toto odůvodnění navazuje na argumentaci stavebního úřadu, který vysvětlil, že dle projektové dokumentace skutečného provedení stavby stávající komunikace, povolené jako větev „C“ stavebním povolením ze dne 20. 3. 2007 a kolaudované rozhodnutím ze dne 12. 1. 2012 jako veřejně přístupná účelová, byla komunikace vybudována bez chodníku, a konstatoval, že stávající betonovou dlažbu nelze brát bez dalšího jako chodníkovou plochu. Dále odůvodnil, že nové vymezení jízdního pruhu a rozšíření pojezdové části v určitém úseku komunikace vyhovuje příslušné technické normě. Proti těmto závěrům žalobkyně a) žádné konkurující argumenty nestaví. Nemá-li vzniknout chodník, není důvodu, aby prostor za projektovou dokumentací navrženou vodící čarou splňoval vyhláškou č. 398/2009 Sb. a technickou normou stanovené požadavky na chodník.
69. Pokud jde o vyjádření odboru územního plánování Magistrátu města Liberec ze dne 10. 1. 2022, které žalobkyně a) v odvolání citovala, žalovaný na tento dílčí argument reagoval na str. 13 napadeného rozhodnutí. Uvedl, že se mu toto vyjádření nepodařilo dohledat, žalobkyně neuvedla jeho číslo jednací, nedoložila ho, a proto nemohlo být posouzeno. Přesto žalovaný jeho argumenty odmítl s odůvodněním, že dotčený orgán územního plánování není kompetentní k vyjádření z hlediska bezpečnosti dopravy a silniční správní úřad, případně Policie ČR jako dotčené orgány svá stanoviska poskytly. Takovému hodnocení nelze ničeho vytknout. Soud si však dovolí korigovat vyjádření žalovaného, že vyjádření Magistrátu města Liberec, odboru územního plánování, se nepodařilo dohledat. Na toto e-mailové vyjádření ze dne 10. 1. 2022 žalobkyně a) poukazovala v odvolání a uvedla, že se již ve spise nachází. Jestliže označené vyjádření žalovaný nenalezl, měl vyzvat žalobkyni a) k jejímu předložení, chtěl-li ho hodnotit. Pro úplnost soud uvádí, že žalobkyně a) toto e-mailové vyjádření připojila ke svému odvolání proti prvnímu rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, což muselo být žalovanému známo.
70. Žalovanému žalobkyně a) dále žalovanému vytýkala, že se nezabýval zachováním ochranného pásma hlavních uzávěrů plynu. Této dílčí námitce se žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně nevěnoval. To bylo zřejmě dáno tím, že námitky žalobkyně a) týkající se otázky bezpečnosti dopravy nebyly žalovaným samostatně posuzovány s odkazem na dřívější argumentaci, již reagoval na odvolání jiných účastníků řízení. Soud má za to, že pokud v dodatečném povolení stavby stavební úřad konstatoval, že při umístění pilířků (s hlavními uzávěry plynu) a zídek mělo být přihlédnuto, že jsou na hraně komunikace, jinými slovy tuto skutečnost vnímal jako problematickou, bylo třeba, aby se žalovaný nadnesenou argumentací z hlediska ochrany hlavních uzávěrů plynu v rámci otázky bezpečnosti provozu na stávající komunikaci zabýval.
71. Dílčí výhrady žalobkyně a) směřovaly vůči navrhovanému dopravnímu řešení, které označila za nevhodné (ať již to bylo umístění krajnice a vodící čáry či širší vodící čáry) v obytné zóně a dovolávala se v tomto směru odborného vyjádření X ze dne 10. 12. 2019. Na tyto námitky žalovaný opět nereagoval. Soud má za to, že je nelze mít za vypořádané ani *implicit* v rámci předchozího stručného odůvodnění, kdy žalovaný bez dalšího odkázal na stanovisko Policie ČR či citoval přezkumné závazné stanovisko nadřízeného silničního správního úřadu. Toto závazné stanovisko ani potvrzované závazné stanovisko vydané v I. stupni řízení na nadnesenou otázku výslovně nereagují. Z napadeného rozhodnutí tedy nelze zjistit důvody, pro které žalovaný výhrady opřené o odborné vyjádření X považoval za nedůvodné, případně pro věc nerelevantní. Je sice pravdou, že stanovení místní úpravy na veřejně přístupných účelových

komunikacích ve smyslu § 77 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), není pro stavební řízení nutnou podmínkou a je věcí samostatného řízení, ovšem v projektu navržený dopravní režim by měl stavební úřad vzít v potaz při povolování stavby komunikace, neboť se nepochybně jedná o otázku ovlivňující bezpečnost a plynulost provozu na této komunikaci (viz podmínka č. 1 závazného stanoviska silničního správního úřadu ze dne 9. 11. 2022). I v tomto směru napadené rozhodnutí vykazuje deficity.

72. Soud tedy uzavírá, že shledal důvodnými některé žalobní námitky týkající se dopravně inženýrského posouzení a problematiky bezpečnosti a provozu na stávající komunikaci na pozemku p. č. XA, napadené rozhodnutí trpí shora vytýkaným nedostatkem důvodů.

-další nesprávnosti

73. Žalobkyně a) se dále vymezila proti obsahu souhlasného závazného stanoviska Magistrátu města Liberec, odboru dopravy, ze dne 9. 11. 2022, č. j. MML226855/22-OD/Fri CJ MML 257748/22. Konkrétně se vymezila proti odhadu zvýšení dopravy v počtu 50 vozidel za den. K této problematice se již soud vyjádřil, odkazuje proto na předchozí pasáže rozsudku.

74. Ke zmiňované nevalné kvalitě napadeného rozhodnutí soud konstatuje, že sama stručnost odůvodnění bez dalšího neznamená jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Podstatné je, zda se žalovaný dostatečným způsobem vypořádal s konkrétními odvolacími námitkami, resp. zda na uplatněné odvolací námitky bylo řádně reagováno v závazných, případně přezkumných závazných stanoviscích. S těmito otázkami se soud rovněž vypořádal shora, v rámci reakce na jednotlivé konkrétně uplatněné žalobní výtky. Koncepti rozhodnutí, v němž žalovaný obecně, bez uvedení bližších údajů ohledně odvolacích námitek, hovoří o tom, že byly námitky stejné, nepovažuje soud za šťastnou, ostatně vedla k tomu, že některé argumenty žalobkyně a) žalovaný pominul.

75. Vytýkala-li žalobkyně a) v této části žaloby žalovanému to, že se opomněl vyjádřit k obsahu vyjádření odboru územního plánování Magistrátu města Liberec ze dne 10. 1. 2022 a závěrům odborného posouzení vypracovaného společností X soud se k těmto výhradám rovněž vyjádřil shora.

VII. c) vypořádání žalobních námitek žalobkyně b)

- předmět řízení o dodatečném povolení stavby

76. Nejprve se soud musel vypořádat s otázkou vymezení předmětu řízení o dodatečném povolení stavby přístupové komunikace oproti předmětu řízení o odstranění nepovolené stavby. Mezi účastníky není sporu o tom, že oznámením o zahájení řízení o odstranění stavby stavební úřad předmět řízení vymezil tak, že se řízení týká odstranění komunikace na pozemcích p. č. X a pozemcích p. č. XD, XE, XF, XG, XH. To odpovídá tomu, že stavebník zahájil stavbu přístupové komunikace k plánovaným rodinným domům, aniž vyčkal vydání územního rozhodnutí o umístění této stavby na uvedených pozemcích, o které požádal dne 20. 3. 2017 (viz usnesení o zastavení řízení o územní rozhodnutí ze dne 26. 1. 2021, č. j. SURR/7130/061345/17-Je) a dne 3. 12. 2020 požádal o dodatečné povolení stavby komunikace na těchto pozemcích.

77. Předmět řízení o dodatečném povolení stavby přístupové komunikace, které je v souladu s § 129 odst. 2 stavebního zákona zahajováno na žádost stavebníka, byl dán obsahem žádosti stavebníka a jejích doplnění a předloženou projektovou dokumentací vypracovanou pro účely dodatečného povolení stavby. Stavebník žádal o dodatečné povolení stavby, která

zahrnovala stavbu příjezdové komunikace trasy „A“ včetně výhybny na pozemcích p. č. XD, XE, XF, XG, XH. a rovněž stavební úpravy stávající komunikace na pozemku p. č. XA spočívající v nahrazení zámkové dlažby asfaltobetonovým povrchem, připojení trasy „A“ na pozemku p. č. XC na stávající komunikaci na p. č. XA a rozšíření komunikace na pozemku p. č. XA na pozemek p. č. XB. Z předložené projektové dokumentace a žádosti o dodatečné povolení stavby a doplnění žádosti je zřejmé, že pozemky p. č. XC a XB vznikly oddělením z pozemku p. č. XI.

78. Soudu jsou známy závěry judikatury NSS, kterých se žalobkyně b) dovolává, tedy že žadatel o dodatečné povolení stavby nemůže překročit vymezený předmět řízení o odstranění stavby, nicméně v daném případě jejich aplikace bez dalšího představuje ryze formální přístup, který by nebyl ku prospěchu žalobkyně b) a dalších účastníků řízení. Znamenala by totiž, že legalizace „černé“ stavby vybudované trasy „A“ přístupové komunikace ve formě zpevnění povrchu existující cesty bude posuzována samostatně, bez návaznosti na dílčí stavební úpravy na p. č. XG, dále na pozemcích p. č. XC a XB oddělených z pozemku p. č. XI a úpravy stávající komunikace na pozemku p. č. XA, které spolu s trasou „A“ představují zprůjezdnění této komunikace za účelem zpřístupnění lokality s plánovanou výstavbou rodinných domů. Tedy v rozporu s principem, že posouzení stavby má být komplexní a ze stavby nelze oddělovat jednotlivé její části a jejich vliv posuzovat odděleně (srov. žalovaným citovaný rozsudek NSS č. j. 1 As 297/2019-49). V souzené věci nepředstavuje dodatečné povolení stavby přístupové komunikace včetně stavebních úprav na pozemcích p. č. XG, dále XC a XB a úpravy povrchu stávající komunikace na pozemku p. č. XA postup, v němž lze spatřovat obcházení stavebního zákona. Stavebník svou žádostí a jejími doplněními nežádal dodatečně povolit jinou stavbu či další oddělitelnou část stavby, resp. část souboru staveb, jako v případě řešeném NSS v rozsudku č. j. 3 As 18/2011-17. Jednalo se o pouze o upřesnění rozsahu a popisu stavby přístupové komunikace v rámci výstavby plánovaných rodinných domů, s jejíž realizací započal stavebník bez příslušného přivolení a která tudíž měla být odstraněna, a to na podkladě dopracované projektové dokumentace stavby přístupové komunikace.

-technické řešení – průjezdnost, kolize v dopravě, rozhledové poměry

79. Do značné míry se námitky uplatněné žalobkyní b) shodují s žalobní argumentací žalobkyně a), zejména pokud jde o argumentaci závěry *Posouzení možnosti dopravního napojení nových RD ve X na ulici X, řada C* společnosti NDCON, s.r.o. a nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí ohledně rozhledových poměrů a pouhý odkaz na schválení záměru Policií ČR. Na tomto místě si soud dovolí odkázat na svoje předchozí závěry. Tedy, stručně řečeno, že se ani žalovaný k tomuto podkladu řádně nevyjádřil a z napadeného rozhodnutí nevyplývá, proč jsou námitky vycházející ze zmíněného odborného posouzení liché. A že nebylo zdůvodněno, proč bude i nadále při zvýšené frekvenci vozidel provoz na stávající komunikaci na p. č. XA bezpečný a plynulý, a to i z hlediska již daných rozhledových poměrů. Žalobní námitku má soud za důvodnou.

-námitky týkající se zrušení „chodníku“

80. K námitkám týkajícím se zrušení chodníku, které však byly formulovány odlišně od argumentace žalobkyně a), soud nejprve konstatuje, že napadené rozhodnutí v této části nepovažuje za nesrozumitelné. Jak již bylo uvedeno shora, žalovaný navázal na závěry stavebního úřadu, který s odkazem na vydané stavební povolení a kolaudační rozhodnutí týkající se stávající komunikace na pozemku p. č. XA argumentoval tím, že byla povolena bez chodníku. Žalovaný pak bez dalšího odkázal na souhlasné stanovisko Policie ČR. Proti závěrům, že stávající komunikace chodník neobsahuje, žalobkyně žádné konkrétní námitky

nevznesla. Soud ovšem již shora konstatoval, že napadené rozhodnutí neobstojí, jde-li o posouzení otázky, zda povolovaná přístupová komunikace, která zahrnuje stavební úpravy a rozšíření stávající komunikace na p. č. XA a představuje zpřístupnění lokality v k. ú. X za účelem výstavby rodinných domů a přinese s tím související zvýšení provozu, nepochybně včetně pohybu chodců, splní požadavky na bezpečnost a plynulost provozu na stávající komunikaci, na niž jsou nemovitosti žalobkyně b) napojeny.

-souhlas obce Stráž nad Nisou

81. Z § 184a věta první stavebního zákona, ve znění rozhodném pro danou věc, vyplývá, že *není-li žadatel vlastníkem pozemku nebo stavby a není-li oprávněn ze služebnosti nebo z práva stavby požadovaný stavební záměr nebo opatření uskutečnit, dokládá souhlas vlastníka pozemku nebo stavby*. Podle odst. 2 *souhlas s navrhovaným stavebním záměrem musí být vyznačen na situačním výkresu dokumentace, nebo projektové dokumentace*.

82. Obec Stráž nad Nisou jako vlastník pozemku p. č. XD vyjádřením ze dne 2. 7. 2021 dala souhlas se stavbou komunikace, k vyjádření byl připojen situační výkres z projektové dokumentace s vyznačeným souhlasem se stavebním záměrem, včetně připojení povolované komunikace na stávající ulici Na Mlýnku po p. č. XC a rozšíření stávající komunikace na p. č. XB. Stavební úřad konstatoval, že součástí je ověřená situace, s probíhajícím řízením byla obec seznámena, mohla sama uplatnit námitky a připomínky. Žalovaný rovněž považoval souhlas obce za dostatečný, uvedl, že obec byla účastníkem řízení a námitku, že se jedná o nedostatečné stanovisko, mohla uplatnit sama.

83. Zde je třeba navázat na obecná východiska, která se týkají možnosti namítat jen taková pochybení správních orgánů v řízení o dodatečném povolení předmětné stavby, kterými mohou být reálně účastníci dotčení ve svých právech, k jejichž ochraně sloužilo jejich účastenství. Není zřejmé, jak by mohla být žalobkyně b) zkrácena na svých vlastnických právech k nemovitostem případnými nedostatky souhlasu obce Stráž nad Nisou s povolením stavby na pozemku p. č. XD. Žalobkyně b) není oprávněna namítat pochybení správních orgánů, jež se dotýkají výhradně právní sféry jiných účastníků řízení. Stavební úřad i žalovaný na námitky žalobkyně b), jež se týkaly nedostatků souhlasu obce, reagovali odpovídajícím způsobem, námitka není důvodná.

- skončení platnosti vyjádření vlastníků sítí

84. V napadeném rozhodnutí žalovaný nezpochybňoval, že časová platnost vyjádření vlastníků inženýrských sítí [žalobkyně b) konkrétně namítala skončení platnosti vyjádření Severočeské vodovody a kanalizace, a.s. a ČEZ Distribuce, a.s.] uplynula, nepovažoval to však za překážku vydání dodatečného povolení stavby.

85. Ve shodě s žalovaným soud za podstatné považuje, že požadavky, které uplatnili vlastníci, resp. správci inženýrských sítí, byly převzaty do podmínek, za nichž byla dodatečně stavba povolena, žádné výhrady a další požadavky v průběhu řízení vlastníci, resp. správci nevznesli, a to ani podáním odvolání. Žalobkyně b) v této souvislosti opět nekonkretizuje, jakým způsobem by mělo být vytýkaným postupem zasaženo do jejích práv, k jejichž ochraně je oprávněna omezeným způsobem uplatňovat námitky s § 129 odst. 2 ve spojení s § 114 stavebního zákona.

- námitka rozsahu vyjádření GasNet Služby, s.r.o.

86. Pokud jde o reakci žalovaného na námitku rozsahu vyjádření GaSNet Služby, s.r.o. ze dne 21. 12. 2021, soud zjistil následující. Dle označení se vyjádření týká předmětné stavby, pozemky p. č. XC a XB a p. č. XH a XG v označení věci zmíněny nejsou. Nedílnou součástí stanoviska jsou přílohy mj. s orientačním zakreslením plynárenských zařízení a detailním zákresem

plynárenského zařízení, z něhož vyplývá, že žádné plynárenské zařízení není zakresleno na pozemcích p. č. XG, XG a p. č. XB a XC.

87. Žalovaný na vytýkaný rozsah vyjádření výslovně nereagoval, ačkoli námitku žalobkyně b) uplatnila pod bodem B.4.10. odvolání. Tutéž námitku uplatnila již v I. stupni řízení. Stavební úřad ji neuznal s odůvodněním, že součástí vyjádření je ověřená situace předmětného záměru, a s odkazem na předchozí argumentaci doplnil, že s řízením byly společnosti seznámeny a mohly ve stanoveném termínu uplatnit své námítky a připomínky.
88. Dle názoru soudu byla námitka týkající se rozsahu vyjádření žalovaným *implicitě* vypořádána v rámci jeho argumentace, kterou souhrnně reagoval na námítky k vyjádřením správců sítí, přičemž mj. shodně jako stavební úřad uvedl, že správci byli po celou dobu řízení o věci informováni a mohli se kdykoli k podkladům řízení vyjádřit nebo vznést námítky. Za podstatné tak žalovaný měl to, že ve vyjádření nebyly uplatněny žádné námítky a výhrady, pokud jde o zásah povolované stavby do plynárenských zařízení. Soud neshledal, že by bylo napadené rozhodnutí v dané části stíženo tak závažnou vadou, která by způsobovala jeho nepřezkoumatelnost. Ostatně žalobkyně b) opět s vytýkaným pochybením nespojila tvrzení o jakémkoli zásahu do svých vlastnických práv k nemovitostem, k jejichž ochraně byla oprávněna v souladu s § 129 odst. 2 ve spojení s § 114 stavebního zákona.

VIII. Závěr a náklady řízení

89. Vzhledem k tomu, že námítky obou žalobkyň byly zčásti důvodné, zrušil soud napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení postupem podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s., a to bez jednání v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s., a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s.
90. V dalším řízení je žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán podle § 78 odst. 5 s. ř. s. Soud ve stručnosti shrnuje, že povinností žalovaného bude vyžádat si přezkum závazného stanoviska orgánu územního plánování, jež bude dávat přezkoumatelnou a dostatečnou odpověď na odvolací námitky. Dále se žalovaný bude muset řádně zabývat argumenty, v nichž žalobkyně s odkazem na odborné posouzení napojení lokality s plánovanou výstavbou rodinných domů na stávající komunikaci na p. č. XA v ulici X vypracované společností X a další odborné vyjádření Ing. Pavla Ibla zpochybňují zvolené dopravně inženýrské řešení a namítají, že povolovaný stavební záměr nenaplnuje požadavky na plynulost a bezpečnost provozu, rovněž s ohledem na stávající rozhledové poměry a umístění hlavních uzávěrů plynu v pilířcích, a to dle jejich povahy i v součinnosti s Policií ČR, případně silničním správním úřadem. Soud připomíná, že s novými podklady musí žalovaný před vydáním rozhodnutí účastníky seznámit v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu. To se týká také dosud shromážděných podkladů, z nichž bude v dalším řízení vycházet a dosud s nimi účastníky řízení řádně neseznámil.
91. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
92. Ve věci měly se svými samostatnými žalobami úspěch obě žalobkyně, soud jim proto proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Obě žalobkyně byly v řízení před soudem zastoupeny advokáty, náleží jim tedy náhrada nákladů spojených se zastoupením. Tyto náklady spočívají v odměně advokáta za zastupování ve výši 2 x 3 100 Kč za 2 úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby [§ 1 odst. 1, § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a

§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], a v paušální náhradě hotových výdajů advokáta ve výši 2 x 300 Kč za 2 úkony právní služby (§ 13 odst. 3 a 4 advokátního tarifu). Náhradu nákladů za úkon právní služby spočívající v podání repliky soud žalobkyni a) nepřiznal, neboť se nejednalo o účelně vynaložené náklady, když ve stručné replice již nezazněla žádná nová zásadní argumentace. Náklady řízení jsou dále tvořeny částkou 1 428 Kč odpovídající 21 % sazbě daně z přidané hodnoty z odměny a příslušných náhrad v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. Dále žalobkyním náleží náhrada za zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč. Celkem tedy přiznal soud každé z žalobek na náhradu nákladů řízení částku 12 228 Kč a žalovanému uložil, aby tuto částku zaplatil k rukám právních zástupců žalobek v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

93. Protože osobám zúčastněným na řízení soud neuložil v řízení žádné povinnosti a současně neshledal žádné důvody hodné zvláštního zřetele, vyslovil v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s., že se osobám zúčastněným na řízení právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 19. únor 2024.

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu

